

P O E S I I .

(Traduceri).

LAMPĂ.

Din André Chénier.

Noapte! Să iubesc jurasem pe acea necredincioasă;
Mie gura ei iubire vecinică mi-a fost jurat,
Și pe tine jurământul nostru martur te luase.
Vicleana, în alte brațe deacuma s'au aruncat,
Altuia fagăduiește dragoste nestrămutată,
Și martur la necredința-i tot pe tine te arată.

Și tu, scumpă lamp'ă nopții, stea, iubirii priin-
cioasă,

Tu care pe peatră pusă, până'n zioă luminai
Din temnița ta de steclă, dragostea noastră duioasă,
De-a ei dulci f'găduințe singură martur erai.
Dar vai! odata cu tine iubirea-i amăgitoare
S' trecea mereu cu'ncetul până ce de tot s'a stins,
Cu tine și jurământul din gura-i încântătoare
Ca ușorul fum pe ceruri sborul răpede și-a'ntins.
Eu, de patul ei aproape, hrăneam focurile tale,
Ca să vezi-a noastre jocuri, și iubirea să-mi păzești
Ș'acum tu nu-ți stingi lumina la privirea vinei sale!
Ș'acum la plăceri pe-un dușman al meu nempa-
cat slujești!

Tu poți, ca ea mincinoasă, ca și ea fără mustrare,
Ce-ai fost pentru mine-odată și pentru altul să fii,
Și la ochi străini pe care tu spre dănsa îi imbii,
S'arăți câte de frumoasă și câte de'nșelătoare!

— Poete nenorocite, de ce mă invinuești?
Eu ce am putut făcut-am să-ți păstrez a ei iubire.
Ochii mei au urmărit-o și'n a ei nelegiuire,
Cât timp imi lasară zile grijele ei viclenești:
Ieri zadarnice silințe, vicleana făcând părea,
De abia tărindu-și pașii, scoțind vorbe nențelese,
Soarele acum fugise, ș'al meu foc se aprinsese;
Patul o primi în sinu-i, ș'auzii eum își zicea,
C'al ei trup fiind de multă osteneală sbuciumat,

Dulce-așteaptă ca să vie un somn lung nevinovat.
O săruți atunci pe față, pleci văzând-o adormită.
Dar abia pășit-ai pragul, draga ușă tănuită
Se deschide; intrând la dănsa pe un tănăr am
văzut,

Amorez ce păn atunce imi era necunoscut.
Cu vorbă țremurătoare, ănsă plină de dulceață,
Ea-i zicea: nu, du-te, du-te, pre mare-i greșala
mea.

Dar vorbind, lui cu iubire intindea a sale brațe;
Ear tănărul lângă dănsa cu sflă se punea.
Unite atunci văzut-am a lor buze vinovate.

Văzut-am sinul ei fraged, și comorile lui vii,
Crini, eben, mărgan și roze și mari vine albăstriei,
Astfel insfirșit cum mie tu mi-o aratai odată
Când întreaga ei găteală era goliciunea sa,
Când sburau nopțile voastre, când de tine sărnutată,
Ea pe capătăiul moale adormea și se trezea,
Când tu, beat de fericire, laudai a mea purtare,
Eară ea, varsa, cu zîmbet, blăstem pe focul meu.
Și en zeului iubirei, ce-l credeam sprijinul tēu,
În zadar ceream să-mi dee, ca azi, gură vorbitoare.
Vream să imputez viclenei lacrimile ce-ai varsat;
S'o numesc fără de cuget, zămislită în păcat.
Dar ca'n sufletul lor negru, cel puțin vre o mustrare
Se deștept, sau vre o spaimă, iute'n sus mă asvėrlui,
Scoțind cu un mare sgomot, din festila-mi arzătoare
O scănteetoare pară în fulgere mii de mii.
Ea îngălbened, spre mine înturnă a ei privire,
Și cu glas slăbit ei zise: „o blăstem îngrozitor!
Cum pot, când eu cu blăndeță mă supun Pa ta
iubire,

Să sufer un martur, mie de greșeli amintitor?“
Ea s'aruncă; el în brațe-i cu dulci desmerdări o
stringe,
Și oprind-o lin ei zice: „nu, nu, dragă nu o stinge.“

Contenii de a mai arde: fă ca mine, contenește.
Ea inbește-acum pe altul, pe alta și tu inbește:
Sufală peste-a ta iubire, dacă vrei să-ți dau un
sfat,
Precum ea, spre a mă stinge, peste mine a suflat.

S. G. Vărgolici.